

L'empresari, generador d'ocupació

■ JOAQUIM DEULOFEU AYMAR

Soci-director de Qualitat, Serveis Empresarials, S.L.

www.qualitats.com

El febrer del 2009 en aquestes mateixes pàgines vaig escriure que per fer front a l'actual crisi era necessari un gran pacte econòmic i social entre el govern de l'estat espanyol, patronals, sindicats, i ara hi afegiria a la resta de partits polítics, donat que això generaria el que és imprescindible per remuntar qualsevol situació de crisi econòmica, la confiança. Però a dia d'avui veiem que aquesta necessitat s'esfuma, doncs el president Zapatero s'ha posat en contra a l'empresari reiteradament, precisament el principal generador d'ocupació en tota economia, i no ho oblidem, figura imprescindible per la mesura tant reclamada com és un canvi de model i estructura productiva del país. Pensin que no hi ha cap govern de cap altre país del món que hagi tingut aquesta ocurrència en aquests moments.

Quina és la situació en aquests moments. Fem un repàs a alguns dels principals indicadors macroeconòmics, -4,2 PIB en el segon trimestre del 2009, -0,8 IPC de variació anual, és a dir deflació, fenomen que encara és pitjor que l'inflació, donat que fa decaure encara més l'activitat econòmica, previsions d'arribar al 12,5% del PIB en dèficit públic, i una deute pública que ja en el 2008 estava al 40% i que a finals del 2009 pot ser del 55%, i el que és pitjor, i ja no els vull avorrir amb més xifres, 4.137.500 parats en el segon trimestre, en perspectives d'augment, i que representa el 18,7% de taxa d'atur, la més alta de tots els països de la OCDE. En aquesta situació, la solució que se'ns proposa és un augment d'impostos... absolutament increïble, és una mesura que va en contra de qualsevol principi bàsic d'economia, una mesura d'aquestes característiques en l'actual situació recessiva solament ens pot portar a una caiguda més gran encara de l'economia. Es de sentit comú, si fem pujar els impostos, com l'IVA, els que graven les rendes de capital i l'IRPF, que el consum, l'estalvi i la inversió privada encara serà menor, donat que hi haurà menys renda disponible, i per tant la caiguda del PIB serà major. Clar que des de el Govern espanyol s'al·lega que per no accentuar més el dèficit públic i poder fer front a tantes ajudes com les que s'han donat, i es volen seguir donant, calen 10.950 milions més de recaptació. Però com es vol recaptar més, si augmentant impostos el que provocaran seran més dificultats de

generació de negocis a les empreses, i per tant, menys IVA, més atur i menys recaptació per l'IRPF, menys recaptació per hidrocarburs, dons la gent anirà menys amb cotxe i les empreses transportaran menys mercaderies, etc.. El que en tot cas s'hauria de prioritzar és la contenció de la despesa pública, i sobretot una major eficàcia en la inversió pública. Serveixi d'exemple que fins a juny la licitació oficial estava prop d'un 50% per sota de la del 2008 en les mateixes dates, i a més Espanya pot perdre més de 3.000 milions d'euros d'ajudes de la Unió Europea per el mateix motiu: manca de projectes. Bé els hi demano disculpes un altre cop per tantes xifres, però es una forma d'objectivar els meus arguments.

Vull acabar, reclamant altra vegada la solució de fer un gran pacte econòmic i social, on caldria centrar-nos en la reforma del mercat laboral, amb un nou contracte que propicies l'ocupació estable, una major flexibilitat en la negociació col·lectiva, lluita contra l'absentisme laboral, rebaixa de les cotitzacions socials i una fiscalitat en definitiva més favorable, mesures del tot imprescindibles per facilitar la vida del gran generador d'ocupació, l'empresari.

Setembre 2.009